

רשומות

ספר החוקים

9 באוגוסט 1950

57

כ"ו באב תשי"ו

עמוד	
278	חוק ויטות סיתוח (העברת נכסים), תשי"ו — 1950
280	חוק להארכת תוקף של תקנות־שעת־חירום (אזורי בטחון), תשי"ו — 1950
281	חוק לעשיית דין בנאצים ובעוזריהם, תשי"ו — 1950
286	חוק גיל הנישואין, תשי"ו — 1950
287	חוק להארכת תוקף של תקנות־שעת־חירום (עבירות תנועה—דין חיילים) (מס' 3), תשי"ו — 1950

חוק רשות פיתוח (העברת נכסים), תש"י — 1950*

1. בנות זה —

פירושים

„נכס“ כולל מקרקעים ומטלטלים, וכן זכויות וטובות הנאה בכל סוג שהוא;
„קרקע עירונית“ פירושו — מקרקעים הנמצאים בתחומי שטח תכנון עיר,
להוציא שטח תכנון גלילי;

„קרקע עוברת לציבור“ פירושו — מקרקעים שאינם קרקע עירונית, וכן קרקע
עירונית שהממשלה הכריזה עליה, לצורך חוק זה, כעל מקרקעים מיועדים לשיכון
עולים, לשיכון עממי או למטרות פיתוח.

2. (א) הממשלה רשאית, בצו שיפורסם ברשומות, למנות חבר בני אדם להיות
רשות לפיתוח הארץ (כחוק זה „רשות הפיתוח“).

רשות פיתוח

(ב) רשות הפיתוח תהווה גוף מאוגד, והיא תהא רשאית להתקשר בחוזים,
להחזיק ולרכוש רכוש, ולהיות צד בכל משא ומתן, משפטי או אחר.

(ג) חדלה רשות הפיתוח מכהן, סמכויותיה, זכויותיה ותובותיה עוברים
מאליהם לשר האוצר; נתמנה חבר בני אדם אחר להיות רשות הפיתוח, הסמכויות,
הזכויות והחובות האמורים עוברים מאליהם אליו, וכן מרשות פיתוח לרשות פיתוח.

3. רשות הפיתוח מוסמכת —

סמכויות

(1) לקנות נכסים, לשכרם, להחליפם ולרכשם בדרך אחרת;

(2) לבנות, להקים, לסול, לשנות, לתקן, להשלים, לשפר, לפתח, לקיים,
להחזיק, לנהל, להפעיל ולהסדיר בנינים, דרכים, כבישים, מסילות-ברזל, גשרים,
תעלות, מכרות, קחי תחבורה, נמלים, שדות-תעופה, בתי-חרושת, מפעלי השקאה,
מפעלי יעור, מפעלי חשמל, מפעלי תחבורה, מפעלי מים, מפעלי החישובות, מפעלי
שיכון ומפעלים אחרים;

(3) לפתח נכסים, להשלימם, להשביחם, למוגם, לנהלם, לעבדם ולהכשירם;

(4) למכור נכסים, להעבירם בדרך אחרת, להשכירם, להחכירם ולשעבדם;

— ואולם —

(א) רשות הפיתוח לא תהא רשאית למכור קרקע עוברת לציבור, או
להעביר את זכות הבעלות עליה בדרך אחרת, אלא למדינה, לקרן הקיימת
לישראל, למוסד שאושר על-ידי הממשלה, לצורך פסקת זה, כמוסד ליישוב
ערבים מחוסרי קרקע, או לרשות מקומית; קרקע שנרכשה כך, זכות
הבעלות עליה שוב אינה ניתנת להעברה אלא, בהסכמת רשות הפיתוח,
לגוף מן הגופים הנזכרים בפסקת משנה זו;

* נתקבל כנסת ביום י"ז באב תש"י (31 ביולי 1950); הצעת החוק דרכי הכנה נתפרסמו
בהצעות חוק 25 מיום י"ז בכסלו תש"י (8 בדצמבר 1949), עמוד 23.

(ג) רשות הפיתוח לא תהא רשאית למכור מקרקעים, שאינם קרקע עוברת לציבור, אלא אם הוצעו תחילה לקרן הקיימת לישראל, והקרן הקיימת לישראל לא הסכימה לרכשם תוך תקופה שקבעה רשות הפיתוח; (ג) הסך הכולל של מקרקעים, שאינם קרקע עוברת לציבור, שרשות הפיתוח תמכור או שתעביר את זכות הבעלות עליהם בדרך אחרת, לא יעלה על 100,000 דנ"מ; אך לצורך פסקת משנה זו לא יבאו בחשבון מקרקעים שנרכשו על ידי גוף מן הגופים הנזכרים בפסקת משנה (א); (ד) כל מכירה של מקרקעים, בין קרקע עוברת לציבור ובין מקרקעים אחרים, או העברת זכות הבעלות עליהם בדרך אחרת, תהא על פי החלטת הממשלה בכל מקרה ומקרה;

(5) ללוות ולהלוות כספים, לקבל ולתת אשראי ולערוב לחובותיהם ולחזוניהם של אנשים אחרים;

(6) לייסד חברות, אגודות שיתופיות, שותפויות וגופים אחרים, להצטרף אליהם, וליוזם ולעודד את ייסודם;

(7) לשמש אפוטרופוס, גאמן, סוכן או מורשה לכל אדם ובכל ענין;

(8) להעסיק סוכנים, פקידים ושאר עובדים ולקבוע את תנאי שירותם;

(9) לעשות כל דבר הדרוש לביצוע כל סמכות מסמכויותיה;

(10) לבצע כל סמכות מסמכויותיה ביחד או בשותפות עם מוסדות המדינה, הסוכנות היהודית לארץ ישראל, הקרן הקיימת לישראל, רשויות מקומיות, חברות, אגודות שיתופיות וגופים או אנשים אחרים.

4. הממשלה תגיש לכנסת דיווחשבון על פעולותיה של רשות הפיתוח אחת לארבעה חודשים לפחות.

5. תקציבה של רשות הפיתוח ייקבע על פי חוק של הכנסת; רשות הפיתוח לא תוציא כל הוצאה ולא תקבל עליה כל התחייבות כספית אלא אם היתה להוצאה או להתחייבות הקצבה מתאימה בתקציב שנקבע כך, או אושרה, לפי המלצת ועדת הכלכלה, על ידי ועדת הכספים של הכנסת.

6. על אף האמור בכל חוק אחר, תוכיר התאגדות, תקנות התאגדות, או מסמך אחר, ובלי להתחשב עם כל איסור או הגבלה הגובעים מהם, מותר לכל אדם הזכאי לנכס — ובכלל זה המדינה, רשות מקומית, ממונה על רכוש האויב (כמשמעותו בפקודת המסחר עם האויב, 1939), האפוטרופוס הכללי (כמשמעותו בפקודת האפוטרופוס הכללי, 1944), חברה, אגודה שיתופית, גאמן, מנהל עובון ואפוטרופוס או אדם אחר המייצג אדם נטול כשרות משפטית — למכור את הנכס, או להעבירו בדרך אחרת, לרשות הפיתוח, ולהתקשר לשם כך בכל הסכם שיידרש.

¹ ע"ר נ"ט' 823 ס"מ 5.9.39, ת"מ' 1, ע"מ' 79.
² ע"ר ס"מ' 1390 ס"מ 25.12.44, ת"מ' 1, ע"מ' 110.

7. מכירה גכט מטויז המקרקעים לרשות הפיתוח, או העברת גכט כזה אליה בדרך אחרת, לא תשמש יסוד לכל גביעות לפי ההוראות הכלולות בשערי השלישי לפרק התשיעי של המגילה, או לפי הוראות הסעיפים 41, 42, 44 ו-45 לחוק הקרקעות העותומני, על אף האמור באותן ההוראות.

זכות סעיפות
דבר אינה
תוספת

8. שר האוצר ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות בכל ענין הנוגע לביצועו.

ביצוע ותקנות

דוד בן-גוריון
ראש הממשלה

אליעזר קפלן
שר האוצר

יוסף שפרינצק
יושב ראש הכנסת
ממלא מקום נשיא המדינה

מספר 63

חוק להארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום (אזורי בטחון).
תש"י - 1950*

1. תקפן של תקנות-שעת-חירום (אזורי בטחון), תש"ט - 1949, כתיקון הניתן בתוספת לחוק זה, מוארך בזה עד יום כ"ד בשבט תשי"א (31 בינואר 1951).
2. תיקון התקנות האמורות אינו פוגע בכל צו, מינוי או פעולה אחרת שנעשו לפיהן לפני היכנס חוק זה לתקפו.
3. שר הבטחון רשאי, בכל עת, לבטל את התקנות האמורות על ידי צו שיפורטם ברשומות.
4. תקפו של חוק זה הוא מיום י"ז באב תשי"י (31 ביולי 1950).

הארכת תוקף

שפירת תוקף

זכות ביטול

החלת תוקף

תוספת

(סעיף 1)

הקנות-שעת-חירום (אזורי בטחון), תש"ט - 1949, יתקנו כך:

תקנה 2 תסומן כתקנת-משנה (א), ואחריה תבוא תקנת-משנה זו:

„(ב) צו לטי תקנת-משנה (א) שניתן אזורי שבכנס לתקפו חוק להארכת

* נחקבל בכנסת ביום י"ז באב תשי"י (31 ביולי 1950): הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בהצעות חוק 59 פירוש כ"ט בתמוז תשי"י (14 ביולי 1950), עמ' 208.
1 ספר החוקים 17 פירוש ח' באב תש"ט (13.8.1949), עמ' 239.

תוקף של תקנות־שעת־חירום (אזורי בטחון). תש"י — 1950. יובא בפני הועדה לעניני חוק ובטחון של הכנסת תוך עשרה ימים מיום פרסומו ברשומות; והועדה רשאית, על ידי החלטה שתפורסם ברשומות, לבטל בכל עת צו כאמור.

דוד בן־גוריון דוד בן־גוריון
ראש הממשלה שר הבטחון

יוסף שפרינצק
יושב ראש הכנסת
ממלא מקום נשיא המדינה

מספר 64

חוק לעשיית דין בנאצים ובעוזריהם. תש"י — 1950*

פסעים כלפי
העם היהודי,
פסעים כלפי
האנושות ומשעי
מלחמה

1. (א) אדם שעבר עבירה אחת מאלה —

- (1) בתקופת השלטון הנאצי, בארץ עויינת, עשה מעשה שהוא בגדר פשע כלפי העם היהודי;
 - (2) בתקופת השלטון הנאצי, בארץ עויינת, עשה מעשה שהוא בגדר פשע כלפי האנושות;
 - (3) בתקופת מלחמת העולם השנייה, בארץ עויינת, עשה מעשה שהוא בגדר פשע מלחמה.
- דינו — מיתה.

(ב) בסעיף זה —

- פשע כלפי העם היהודי פירושו — אחר המעשים המפורטים להלן שנעשה בכוונה להשמיד את העם היהודי, השמדה גמורה או חלקית; ואלה המעשים:
- (1) הריגת יהודים;
 - (2) גרימת נזק חמור ליהודים, בגוף או בנפש;
 - (3) העמדת יהודים בתנאי חיים שיש בהם כדי להביא להשמדתם הגופנית;
 - (4) קביעת אמצעים שכוונתם למנוע את הילודה בקרב יהודים;
 - (5) העברת ילדים יהודים לקיבוץ לאומי או דתי אחר בדרך כפייה;
 - (6) השמדה או חילול של נכסים או ערכים דתיים או תרבותיים של יהודים;
 - (7) הסתוו לשנאת יהודים;

* נתקבל בכנסת ביום י"ח באב תש"י (1 באוגוסט 1950); העצת החוק ודברי הסבר נחתמו בהצעת חוק 36 סיו"א באזור תש"י (25 בפברואר 1950). עמ' 119

„משע כלמי האנושות“ פירושו — אחד המעשים האלה :
 רציחה, השמדה, שעבוד, הרעבה וגירוש של אוכלוסייה אזרחית, וכל
 מעשה לא-אנושי אחר שנעשה באוכלוסייה אזרחית, וכן ודיסה
 מטעמים לאומיים, גזעיים, דתיים, או פוליטיים ;
 „משע מלחמה“ פירושו — אחד המעשים האלה :
 רציחת בני אוכלוסייה אזרחית של ארץ כבושה או בתוך ארץ כבושה,
 נגישתם וגירושם לשם עבודת כפייה או לשם כל מטרה אחרת ;
 רציחתם ונגישתם של שבויי מלחמה או של בני האדם הנמצאים בלב-
 ים ; המתת בני ערובה ; שוד רכוש ציבורי או פרטי ; הריסה
 שרירותית של כרכים, ערים או כפרים ; והחרבה שאינה מוצדקת
 על ידי הכרח צבאי.

2. אדם שבתקופת השלטון הנאצי, בארץ עויינת, עשה מעשה, שאילו עשה
 בשטח ישראל היה אשם בעבירה לפי אחד מסעיפי החוק הפלילי המנויים להלן,
 הוא עשה את המעשה כלפי אדם נרדף באשר הוא אדם נרדף, יאשם בעבירה לפי
 חוק זה ויהיה צפוי לאותו עונש שהיה צפוי לו אילו עשה את המעשה בשטח ישראל.
 ואלה הסעיפים :

סעיפים כלפי
 בני אדם נרדפים

- (א) סעיף 152 — (אונס, עבירות מין ועבירות בלתי טבעיות) ;
- (ב) סעיף 153 — (אונס בתרמית) ;
- (ג) סעיף 157 — (מעשה מגונה בכוח וזר) ;
- (ד) סעיף 188 — (גזלת ילד) ;
- (ה) סעיף 212 — (הריגה) ;
- (ו) סעיף 214 — (רצח) ;
- (ז) סעיף 222 — (נסיון לרצח) ;
- (ח) סעיף 235 — (מעשים המכוונים לגרום חבלה חמורה או למנוע מאסר) ;
- (ט) סעיף 236 — (מניעת מנוסתו של אדם מספינה שנטרפה בים) ;
- (י) סעיף 238 — (חבלה חמורה) ;
- (יא) סעיף 240 — (השקאת רעל בצדיה מתוך כוונה להיוק) ;
- (יב) סעיף 256 — (חטיפת אדם כדי לרצחו) ;
- (יג) סעיף 258 — (חטיפת אדם כדי לחבול בו חבלה חמורה) ;
- (יד) סעיף 288 — (שוד ונסיון לשוד) ;
- (טו) סעיף 293 — (דרישת וכרש באיומ על מנת לגנוב).

3. (א) אדם שבתקופת השלטון הנאצי, בארץ עויינת, היה חבר בארגון עויין,
 או נשא משרה או מילא חספיד בארגון כזה, זינו — מאסר עד שבע שנים.
 (ב) בסעיף זה „ארגון עויין“ פירושו —

חברות בארגון
 עויין

(1) חבר בני אדם אשר בהתאם לסעיף 9 ממגילת בית הדין הצבאי
 הבינלאומי, המצורפת להסכם ארבע המעצמות מיום 8 באוגוסט 1945
 בדבר שפיטתם של פושעי המלחמה הראשיים, הוכרזו כארגון פושע המאסר
 דינו של בית דין זה ;

(2) כל חבר אחר של בני אדם שהיה קיים בארץ עוינת ושמטרתו או אחת ממטרותיו היתה לבצע פעולות של שלטון עויין המכוונות נגד בני אדם נרדפים, או לסייע בביצוע פעולות כאלה.

4. (א) אדם שבחקופת השלטון הנאצי, בארץ עוינת, בהיותו ממלא תפקיד במקום הסגר מטעם שלטון עויין, או מטעם הממונה על אותו מקום הסגר, עשה מעשה כלפי אדם נרדף באותו מקום הסגר, שאילו עשהו בשטח ישראל היה אשם בעבירה על פי אחד מסעיפי החוק הפלילי המנויים להלן, יאשם בעבירה לפי חוק זה, ויהיה צפוי לאותו עונש שהיה צפוי לו אילו עשה את המעשה בשטח ישראל, ואלה הסעיפים:

- (1) סעיף 100 (ג) — (איום במעשה אלמות) ;
- (2) סעיף 162 — (שידול לבעילת נשים על ידי איומים, תרמית או השקאת סמים) ;
- (3) סעיף 241 — (חבלה וכיוצא בזה) ;
- (4) סעיף 242 — (אי סיפוק צרכים) ;
- (5) סעיף 249 — (תקיפה סתם) ;
- (6) סעיף 250 — (תקיפה הגורמת חבלה גופנית ממש) ;
- (7) סעיף 261 — (כפיית עבודה) ;
- (8) סעיף 270 — (גניבה).

(ב) „מקום הסגר“ פירושו, בסעיף זה — כל מקום בארץ עוינת שהיה מיועד, לפי תקודת שלטון עויין, לבני אדם נרדפים, וכולל כל חלק של מקום כזה.

5. אדם שבחקופת השלטון הנאצי, בארץ עוינת, נתן ידו למסירת אדם נרדף לשלטון עויין, דינו — מאסר עד עשר שנים.

6. אדם שבחקופת השלטון הנאצי, בארץ עוינת, קיבל או תבע טובת הנאה — (א) מאת אדם נרדף, באימו עליו שימסור אותו, או ימסור אדם נרדף אחר, לשלטון עויין ; או

(ב) מאת אדם שנתן מחסה לאדם נרדף, באימו עליו שימסור אותו, או את האדם הנרדף שבחסותו, לשלטון עויין, דינו — מאסר עד שבע שנים.

7. הוראות החלק הראשון של החוק הפלילי יחולו לגבי עבירות לפי חוק זה, מלבד אם נקבעה בחוק זה הוראה אחרת.

8. סעיפים 16, 17, 18 ו-19 של החוק הפלילי לא יחולו לגבי עבירות לפי חוק זה.

9. (א) אדם שעבר עבירה לפי חוק זה, מותר להעמידו לדין בישראל, אף אם עמד כבר בחוק-לארץ לדין על מעשה העבירה, בין בפני בית-דין בינלאומי ובין בפני בית-דין של מדינה זרה.

(ב) נתחייב אדם בישראל בעבירה לפי חוק זה לאחר שנחייב על אותו מעשה בחוק-לארץ, יתחשב בית-המשפט בישראל, בקביעת ענשו, בעונש שריצה בחוק-לארץ.

שחרור מאחריות פלילית

10. אדם נרדף שעשה מעשה או נמנע מעשות מעשה, והמעשה או אי-המעשה מהווים עבירה לפי חוק זה, ישחררו בית המשפט מאחריות פלילית —

(א) אם עשה את המעשה או נמנע מעשותו כדי להינצל מסכנת מוות מידי שהיתה מאיימת עליו, ובית המשפט משוכנע שעשה כמיטב יכולתו כדי למנוע את התוצאות שנגרמו על ידי המעשה או אי-המעשה; או

(ב) אם עשה את המעשה או נמנע מעשותו מתוך כוונה למנוע תוצאות המורות יותר מן התוצאות שנגרמו על ידי המעשה או אי-המעשה, ומנע אותן תוצאות למעשה;

אך הוראות אלה לא יחולו לגבי מעשה או אי-מעשה המהווים עבירה לפי סעיף 1 או 2 (ו).

נסיבות מקילות

11. בקביעת ענשו של אדם שיצא חייב בדין על עבירה לפי חוק זה, יהיה בית המשפט רשאי להביא בחשבון, כגורם להמתקת העונש, את הנסיבות הבאות:

(א) האדם עבר את העבירה בנסיבות אשר, אלמלא סעיף 8, היו פוטרות אותו מאחריות פלילית או היו משמשות עילה למחילת העבירה, והוא עשה כמיטב יכולתו כדי להקל את חומרת התוצאות שנגרמו על ידי העבירה;

(ב) העבירה נעברה מתוך כוונה למנוע, והיא עשויה היתה למנוע, תוצאות המורות יותר מן התוצאות שנגרמו על ידי העבירה;

אך אם היתה זו עבירה על פי סעיף 1, לא יטיל בית המשפט על העבריין עונש קל ממאסר של עשר שנים.

התישנות

12. (א) דיני התישנות הקבועים בפרק החמישי לקודקס הפרוצדורה הפלילית העותומני לא יחולו לגבי עבירות לפי חוק זה.

(ב) אין להביא אדם לדין על עבירה לפי חוק זה, פרט לעבירה לפי סעיף 1 או 2 (ו), אם עברו עשרים שנה משעת העבירה.

החנינה הכללית לא וחול

13. הוראות פקודת החנינה הכללית, תשי"ט — 1949, לא יחולו לגבי עבירות לפי חוק זה.

תביעה צריו

14. תביעה על עבירה לפי חוק זה לא תוגש אלא על ידי היועץ המשפטי לממשלת ישראל או בא-כוחו.

ראייה

15. (א) במשפט על עבירה לפי חוק זה, רשאי בית-המשפט לסטות מדיני הראייה, אם הוא משוכנע שהדבר יועיל לגילוי האמת ולעשיית משפט צדק.

(ב) כל אימת שבית-המשפט מחליט לסטות לפי סעיף קטן (א) מדיני הראייה ירשום בית המשפט את הטעמים שהניעוהו להחליטתו.

¹ ע"ר סכ" 30 סיום י"ב בשבט תש"ס (11.2.49), תוס' א', עמ' 178.

„תקופת השלטון הנאצי“ פירושו — התקופה שהחלה ביום ג' בשבט תרצ"ג (30 בינואר 1933) ונסתיימה ביום כ"ה באייר תש"ה (8 במאי 1945);
 „תקופת מלחמת העולם השנייה“ פירושו — התקופה שהחלה ביום י"ז באלול תרצ"ט (1 בספטמבר 1939) ונסתיימה ביום ה' באלול תש"ה (14 באוגוסט 1945);
 „מעצמות הברית“ פירושו — המדינות שחתמו על הצהרת האומות המאוחדות ביום 1 בינואר 1942 או שהצטרפו אליה בתקופת מלחמת העולם השנייה;
 „מדינת הציר“ פירושו — מדינה שבתקופת מלחמת העולם השנייה, כולה או מקצתה, היה קיים מצב מלחמה בינה ובין מעצמות הברית; וכתקופת המלחמה שבין מדינת הציר ובין מעצמות הברית רואים את התקופה שתחילתה ביום בו התחיל מצב המלחמה בין אותה מדינה ובין הראשונה, מבחינת הזמן, מבין מעצמות הברית, וסיומה ביום שבו פסקו פעולות האיבה בין אותה מדינה ובין האחרונה, מבחינת הזמן, מבין מעצמות הברית;

„ארץ עויינת“ פירושו —

(א) גרמניה — בתקופת השלטון הנאצי;
 (ב) כל מדינה אחרת ממדינות הציר — בתקופת המלחמה שבינה ובין מעצמות הברית;

(ג) כל שטח אשר בתקופת השלטון הנאצי, כולה או מקצתה, היה נתון למעשה למרותה של גרמניה — בעת שהיה נתון למעשה למרותה של גרמניה, כאמור;

(ד) כל שטח שהיה נתון למעשה למרותה של כל מדינה אחרת ממדינות הציר בתקופת המלחמה שבינה ובין מעצמות הברית, כולה או מקצתה — בעת שהיה נתון למעשה למרותה של אותה מדינת הציר, כאמור;

„שלטון עוייני“ פירושו — השלטון שהיה קיים בארץ עויינת;

„אדם נרדף“ פירושו — אדם הנמנה עם קיבוץ לאומי, גזעי, דתי או פוליטי שנרדף על ידי שלטון עוייני;

„החוק הפלילי“ פירושו — פקודת החוק הפלילי, 1936.

פנחס רוזן
 שר המשפטים

דוד בן-גוריון
 ראש הממשלה

יוסף שפרינצק
 יושב ראש הכנסת
 ממלא מקום נשיא המדינה

חוק גיל הנישואין, תשי"ז—1950*

1. בחוק זה — פירושים
- „נערה“ פירושה אשה שלא מלאו לה שבע עשרה שנים תמימות ; „נישואין“ — כוללים קידושין ; והפועל „נשא“, לכל בניניה, יתפרש לפי זה ; „פקיד סעד“ פירושו — אדם שנתמנה על ידי שר הסעד להיות פקיד סעד לצורך חוק זה.
2. אדם שעשה אחד מאלה — עבירות
- (א) נשא נערה ;
- (ב) ערך נישואין, או סייע בכל חפקיד שהוא בעריכת נישואין, או בקשר לעריכת נישואין, של נערה ;
- (ג) השיא נערה שהיא בתו או שהיא נתונה לאפוטרופסותו — דינו — מאסר עד שתי שנים או קנס עד שש מאות, לירות או שני הענשים כאחד.
3. (א) נערכו נישואין בניגוד לסעיף 2, והם תופסים לפי החוק החל על עניני המעמד האישי של הצדדים—תשמש העובדה שהנישואין נערכו בניגוד לסעיף 2 עילת תביעה להתרתם בדרך של גט, או בדרך של פירוק קשר הנישואין, או בדרך אחרת, הכל לפי הוראות החוק החל על עניני המעמד האישי של הצדדים.
- (ב) תביעה להתרת קשר נישואין על יסוד העילה האמורה בסעיף קטן (א) יכולה להיות מוגשת על ידי האשה, או על ידי אחד מהוריה או מאפוטרופסיה, או על ידי פקיד סעד.
- (ג) הוגשה, שלא על ידי פקיד סעד, תביעה להתרת קשר נישואין על יסוד העילה האמורה בסעיף קטן (א), ובשעת הגשת התביעה לא מלאו לאשה שמונה עשרה שנים תמימות, ופקיד סעד סבור שהדין בתביעה יש בו ענין לכלל — רשאי הוא, לפי שיקול דעתו, להופיע בדיון ולהשמיע בו את טענותיו.
- (ד) אין נזקקים לתביעה להתרת קשר נישואין על יסוד העילה האמורה בסעיף קטן (א), אלא אם —
- (1) הוגשה התביעה על ידי האשה לפני שמלאו לה תשע עשרה שנים תמימות ; או
- (2) הוגשה התביעה על ידי אחד מהוריה או מאפוטרופסיה של האשה, או על ידי פקיד סעד, לפני שמלאו לאשה שמונה עשרה שנים תמימות.
4. בקביעת ענשו של אדם שיצא חייב בדין על עבירה לפי פסקה (א) של סעיף 2, יביא בית המשפט בחשבון, כגורם להמתקת העונש, את העובדות הבאות :

עילת תביעה להתרת קשר נישואין

כסיבות סקולות

* נתקבל בכנסת ביום י"ח באב תשי"ז (1 באוגוסט 1950).

(א) אותו אדם התיר את קשר הנישואין, לפי דרישת האשה, בהתאם להוראות
הזעק החל על עניני המעמד האישי של הצדדים;
(ב) אותו אדם קיים פסק דין להתיר קשר הנישואין, שניתן מאת בית משפט
או מאת בית דין מוסמך.

5. (א) געיה שילדה לאיש או שהיא בהריונה ממנו — יכול בית המשפט המחוזי,
שמקום מגורי הנערה הוא בתחום שיפוטו, להרשות את נישואיה לאותו איש, לפי
בקשתה, או לפי בקשת אחר מהוריה או מאפוטרופסיה, או לפי בקשת האיש.
(ב) גערכו נישואי נערה שהורשו לפי סעיף קטן (א) — לא יחולו לגביהם
הוראות סעיף 2.

6. פקודת החוק הפלילי, 1936, תתוקן כך:
(א) בסעיף 182 —
(1) הנקודותיים והמקף אחרי המלים „כל אדם” — יימחק;
(2) הסימן „(א)” בראשית פסקה (א) — יימחק;
(3) במקום הנקודה-פסיק והמלה „או” בסוף פסקה (א) יבוא פסיק;
(4) פסקות (ב) ו-(ג) — בטלות;
(ב) סעיף 183 — בטל.

7. שר המשפטים ממונה על ביצוע חוק זה.

פנחס רוזן דוד בן-גוריון
שר המשפטים ראש הממשלה

יוסף שפרינצק
יושב ראש הכנסת
מגלא מקום נשיא המדינה

כספר 645

חוק להארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום (עבירות תנועה) — דין
חיילים) (מס' 3), תש"י — 1950*

1. תקפן של תקנות-שעת-חירום (עבירות תנועה) — דין חיילים), תש"ט —
1949, מתאריך בזה עד יום כ"ו באייר תשי"א (1 ביולי 1951).

* ע"ר מס' 652 מיום 14.12.38, תזכ' 1, עמ' 263.
* נתקבל בכנסת ביום י"ט באב תשי"י (2 באוגוסט 1950)
* ספר החוקים 30 מיום י' במכת תשי"י (30.12.49), עמ' 36.

2. תקפו של חוק זה הוא מיום י"ט באלול תשי"י (1 בספטמבר 1950).

תהילה
תוסף

דוד בן-גוריון דוד בן-גוריון
ראש הממשלה שר הבטחון

יוסף שפרינצק
יושב ראש הכנסת
ממלא מקום נשיא המדינה